

uvedenou otázku. Z vyličených úvah plyne, že původní třebas řádně zaznamenaný a prohlášený výrok porotců byl z důvodu formální vadnosti, totiž neúplnosti právem podroben opravovacímu řízení a pozbyl tím účinnosti a že platným, pro porotní soudní dvůr závazným výrokem porotců stal se výrok, jenž byl po opětné poradě porotců řádně vrchním porotcem zaznamenan a vyhlášen. Jelikož pak výrokem tím je vysloveno, že obžalovaný neužil při spáchání souzeného skutku jen obrany potřebné, by odvrátil od sebe nespravedlivý útok na život a že nevykročil jen z poděšení, ze strachu nebo z leknutí z mezí potřebné obrany, není rozsudek zmatečný podle § 344 čís. 10 a) tr. ř., uznáv obžalovaného vinným, ač se hájil nutnou obranou.

### Čís. 4434.

**Předložení nevyplněného směnkového blanketu s padělaným podpisem ručitele k eskomptu je dokonaným zločinem padělání soukromé listiny podle § 403 čís. 1 tr. zák.**

**K dokonání trestného činu padělání soukromé listiny se nevyžaduje, aby bylo skutečně dosaženo účelu, pro který byla listina předložena.**

(Rozh. ze dne 21. června 1932, Zm IV 99/32.)

Nejvyšší soud v trestní věci proti M. K. a spol. pro zločin padělání soukromé listiny vyhověl zmateční stížnosti veřejného žalobce, rozsudky obou soudů nižších stolic, pokud se týkají obžalované Z. K., z důvodu věcné zmatečnosti podle § 385 čís. 1 b) tr. ř. zrušil ve výroku o kvalifikaci činu, jímž tato obžalovaná byla uznána vinnou, kvalifikoval čin ten jako dokonaný zločin padělání soukromé listiny podle §§ 401, 403 čís. 1 tr. zák. a vyměřil této obžalované nový trest.

### Z d ů v o d ů :

Zmateční stížností uplatňuje veřejný žalobce věcný důvod zmatečnosti podle § 385 čís. 1 b) tr. ř. proto, že čin obžalované Z. K. byl mylně kvalifikován jako pokus zločinu padělání soukromé listiny podle §§ 65, 401, 403 čís. 1 tr. zák., ačkoliv jde o čin dokonaný. Zmateční stížnosti nelze upřít oprávnění. Podle skutkového stavu přijatého odvolacím soudem padělala obžalovaná Z. K. na směnce podpis Z. S., která jí odepřela podepsati směnkou jako ručitelka. Tuto padělanou směnku odevzdala pak M. K., s níž se byla před tím dohodla, že si spolu na směnku opatří zápůjčku 500 Kč, by směnku předložila k eskomptu u filiálky Tatrabanky v Š.

M. K. předložila pak směnku ve zmíněné bance úřednici této banky M. D.; tato však směnku M. K. vrátila s tím, aby podala žádost o směnečnou půjčku a donesla osvědčení od ručitelů, že skutečně za směnku ručí. K eskomptu směnkou již nedošlo. Na základě tohoto skutkového stavu kvalifikovaly soudy nižších stolic čin obžalované jen jako pokus zločinu padělání soukromé

listiny podle §§ 65, 401, 403 čís. 1 tr. zák., což odůvodňuje rozsudek vrchního soudu tím, že předložením směnky k eskomptu nebylo ještě započato se zpeněžením směnky, neboť to, že obžalovaná M. K. podala, resp. ukázala nevyplněnou směnku M. D., nelze považovati za předložení směnky k likvidaci, ježto jednak M. D. nebyla povolána předloženou směnku vyplatiti, vlastně ji ani nepřevzala, nýbrž hned vrátila s tím, aby byla podána žádost o půjčku a doneseno osvědčení od ručitelů, tedy že banka směnku nepřevzala a proto že nelze mluvit o předložení směnky k výplatě. Tento názor odvolacího soudu je mylný. Obžalovaná tím, že dala prostřednictvím M. K. padělanou směnku předložiti filiálce Tatrabanky k eskomptu, použila směnky na důkaz směnečnoprávního závazku osob na směnce podepsaných a tím dovršila zločin padělání soukromé listiny podle § 401 tr. zák., kvalifikovaný podle bodu 1 § 403 tr. zák. Okolnost, že se zamýšlený cíl obžalované nezdařil, je nerozhodná, neboť k dokonání zločinu padělání soukromé listiny zákon nevyžaduje, aby cíle, za nímž listina byla předložena, bylo také skutečně dosaženo. Zmateční stížnosti veřejného žalobce bylo proto vyhověno.

#### Čís. 4435.

Škoda po rozumu § 197 tr. zák. nemusí nastati přímo, bezprostředně z klamu nebo z vylákaného úkonu klamané osoby; stačí, že k ní dojde nepřímo nebo může k ní dojiti nepřímo použitím vylákaného úkonu (stvrzenky na vyšší částku než skutečně placenou) k nátlaku na vůli osoby, jež má býti poškozena, nebo jako průvodního prostředku v rozepři.

Liší-li se písemný projev osoby různé od pachatele (stvrzenka, k jejímuž podpisu došlo v důsledku lstivého klamu) podstatně od ústního prohlášení pachatele, nelze ji co do beztrestnosti klásti na roveň pouhému, vědomě nesprávnému udání procesní strany v civilní rozepři.

(Rozh. ze dne 30. června 1932, Zm II 59/32.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Opavě ze dne 30. září 1931, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem podvodu podle §§ 197, 200 tr. zák., zrušil napadený rozsudek a věc vrátil soudu první stolice, by o ní znovu jednal a rozhodl. V otázkách, o něž tu jde, uvedl v

#### d ů v o d e c h:

Klamem — vyvoláváním mylné představy, předstíráním, jednáním po rozumu § 197 tr. zák. — bylo již, že stěžovatel s částkou 800 Kč předkládal Hermíně K-ové stvrzenku na 8.000 Kč, žádaje, by K-ová stvrzenku tu podepsala. Přirozeně předpokládá osoba, na níž se současně se zaplacením žádá podepsání stvrzenky žadatelem předkládané, soulad mezi platem a stvrzenkou, a tento předpoklad jest představou mylnou (nesprávnou), liší-li se částka, na kterou zní stvrzenka, od částky skutečně placené. Lstivým